

Sygnatura akt II AKa 453/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2022 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Cezariusz Baćkowski

Sędziowie: SA Bogusław Tocicki

SA Piotr Kaczmarek (spr.)

Protokolant: Magdalena Szymczak

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) we W. Aleksandry Durajczyk

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2022 r.

sprawy K. J. (1) oskarżonego o czyny z:

art. 280 § 2 kk, art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 279 § 1 kk,

M. W. (1) oskarżonej o czyny z:

art. 280 § 2 kk, art. 280 § 1 kk

P. D. (1) oskarżonego o czyny z:

art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

M. S. (1) oskarżonego o czyny z:

art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych K. J. (1), P. D. (1) i M. S. (1) oraz prokuratora co do oskarżonych P. D. (1) i M. W. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 14 września 2021 r. sygn. akt III K 208/20

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. J. (1) w ten sposób, że przyjmując za podstawę wszelkich rozstrzygnięć wobec tego oskarżonego kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do 23.06.2020r. w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczoną w punkcie XXII karę łączną obniża do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałym zakresie wobec oskarżonego K. J. (1) oraz oskarżonych M. S. (1), P. D. (1) i M. W. (1) zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, stwierdzając, że wydatki związane z apelacją prokuratora ponosi Skarb Państwa;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. K. W. 738 zł w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz 9,20 zł tytułem zwrotu niezbędnych wydatków,

- adw. A. K. 738 zł, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

- adw. P. W. 738 zł, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od obowiązku poniesienia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaliczając wydatki poniesione w tym postępowaniu na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

M. S. (1) został oskarżony o to, że :

I. w dniu 7 kwietnia 2020 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. W. (1), K. J. (1) i P. D. (1), używając wobec M. W. (2) przemocy w postaci popychania, przewrócenia na ziemię i kopania po całym ciele, a także posługując się wobec niego niebezpiecznym narzędziem w postaci noża, zabrał w celu przywłaszczenia należące do pokrzywdzonego: telefon komórkowy S. (...) oraz portfel z zawartością kart bankomatowych (...) i (...), tj. mienie o łącznej wartości 50 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne, orzeczonej za czyn z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i art. 197 § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2011 r. III K 368/10 zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 czerwca 2011 r. II Aka 177/11 oraz za czyn z art. 158 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r., sygn. V K 398/09, objętym następnie wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2011 r. III K 249/11 oraz za czyn z art. 286 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia kwietnia 2009 r. VII K 492/09,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 5 marca 2020 r. przy ul. (...), w sklepie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. J. (1) i P. D. (1) zabrał w celu przywłaszczenia mienie należące do E. J.: torebkę skórzaną, pieniądze w kwocie 10 zł, klucze, kartę magnetyczną oraz karty bankomatowe (...) i (...) o łącznej wartości 536,80 zł, a także dowód osobisty, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 286 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 1 kwietnia 2009 r. VII K 492/09,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 7 kwietnia 2020 r. we W., przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. D. (1) i M. W. (1), używając wobec B. B. (1) przemocy w postaci uderzenia w twarz zabrał w celu przywłaszczenia należące do niego telefony komórkowe L. i M. oraz pieniądze w kwocie 60 zł i 20 biletów MPK, tj. mienie o łącznej wartości 550 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i art. 197 § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2011 r. III K 368/10 zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 czerwca 2011 r. II Aka 177/11 oraz za czyn z art. 158 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r., sygn. V K 398/09, objętym następnie wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2011 r. III K 249/11

oraz za czyn z art. 286 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 1 kwietnia 2009 r. VIIK 492/09,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w dniu 6 marca 2020 r. we W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. J. (1) i P. D. (1) dokonał kradzieży z włamaniem do kiosku poprzez podważenie rolety i wybite szyby, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia 3 opakowania słodyczy o łącznej wartości 10 zł, czym działał na szkodę R. Ś., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 286 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 1 kwietnia 2009 r. VII K 492/09

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

K. J. (1) został oskarżony o to, że :

V. w dniu 7 kwietnia 2020 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. W. (1), M. S. (1) i P. D. (1), używając wobec M. W. (2) przemocy w postaci popychania, przewrócenia na ziemię i kopania po całym ciele, a także posługując się wobec niego niebezpiecznym narzędziem w postaci noża zabrał w celu przywłaszczenia należące do pokrzywdzonego: telefon komórkowy S. (...) oraz portfel z zawartością kart bankomatowych (...) i (...), tj. mienie o łącznej wartości 50 zł,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

VI. w dniu 5 marca 2020 r. przy ul. (...), w sklepie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i P. D. (1) zabrał w celu przywłaszczenia mienie należące do E. J.: torebkę skózaną, pieniądze w kwocie 10 zł, klucze, kartę magnetyczną oraz karty bankomatowe (...) i (...) o łącznej wartości 536,80 zł, a także dowód osobisty, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VII. w dniu 6 marca 2020 r. we W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i P. D. (1) dokonał kradzieży z włamaniem do kiosku poprzez podważenie rolety i wybite szyby, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia 3 opakowania słodyczy o łącznej wartości 10 zł na szkodę R. Ś.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

VIII. w dniu 5 marca we W. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. D. (1) zabrał w celu przywłaszczenia należące do M. C. mienie: zestaw kluczy, wiertarkę, stojak serwisowy do roweru o łącznej wartości 660 zł,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

P. D. (1) został oskarżony o to, że :

IX. w dniu 7 kwietnia 2020 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. W. (1), K. J. (1) i M. S. (1), używając wobec M. W. (2) przemocy w postaci popychania, przewrócenia na ziemię i kopania po całym ciele, a także posługując się wobec niego niebezpiecznym narzędziem w postaci noża zabrał w celu przywłaszczenia należące do pokrzywdzonego: telefon komórkowy S. (...) oraz portfel z zawartością kart bankomatowych (...) i (...), tj. mienie o łącznej wartości 50 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 284 § 2 k.k. wyrokiem SR dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. II K 845/17

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

X. w dniu 5 marca 2020 r. przy ul. (...), w sklepie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. J. (1) i M. S. (1) zabrał w celu przywłaszczenia mienie należące do E. J.: torebkę skórzaną, pieniądze w kwocie 10 zł, klucze, kartę magnetyczną oraz karty bankomatowe (...) i (...) o łącznej wartości 536,80 zł, a także dowód osobisty, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 284 § 2 k.k. wyrokiem SR dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. IIK 845/17

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XI. w dniu 7 kwietnia 2020 r. we W., przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i M. W. (1), używając wobec B. B. (1) przemocy w postaci uderzenia w twarz zabrał w celu przywłaszczenia należące do niego telefony komórkowe L. i M. oraz pieniądze w kwocie 60 zł i 20 biletów MPK, tj. mienie o łącznej wartości 550 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 284 § 2 k.k. wyrokiem SR dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. IIK 845/17

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XII. w dniu 6 marca 2020 r. we W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. J. (1) i M. S. (1) dokonał kradzieży z włamaniem do kiosku poprzez podważenie rolety i wybite szyby, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia 3 opakowania słodyczy o łącznej wartości 10 zł, czym działał na szkodę R. Ś., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 284 § 2 k.k. wyrokiem SR dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. II K 845/17

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIII. w dniu 5 marca we W. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. J. (1) zabrał w celu przywłaszczenia należące do M. C. mienie: zestaw kluczy, wiertarkę, stojak serwisowy do roweru o łącznej wartości 660 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 284 § 2 k.k. wyrokiem SR dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r., IIK 845/17

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

M. W. (1) została oskarżona o to, że :

XIV. w dniu 7 kwietnia 2020 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), K. J. (1) i P. D. (1), używając wobec M. W. (2) przemocy w postaci popychania, przewrócenia na ziemię i kopania po całym ciele, a także posługując się wobec niego niebezpiecznym narzędziem w postaci noża zabrała w celu przywłaszczenia należące do pokrzywdzonego: telefon komórkowy S. (...) oraz portfel z zawartością kart bankomatowych (...) i (...), tj. mienie o łącznej wartości 50 zł,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

XV. w dniu 7 kwietnia 2020 r. we W., przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i P. D. (1), używając wobec B. B. (1) przemocy w postaci uderzenia w twarz zabrała w celu przywłaszczenia należące do niego telefony komórkowe L. i M. oraz pieniądze w kwocie 60 zł i 20 biletów MPK, tj. mienie o łącznej wartości 550 zł

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.

F. C. (1) została oskarżona o to, że :

XVI. w dniu 7 kwietnia 2020 r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zbyła w lombardzie telefony komórkowe marki L. i M. o łącznej wartości 400 zł za łączną kwotę 100 zł, wiedząc, iż pochodzą one z rozboju dokonanego przez M. S. (1), P. D. (1) i M. W. (1) na osobie B. B. (1),

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 14 września 2021 r., sygn. akt: III K 208/20 orzekł:

I. uznał oskarżonego **M. S. (1)**, w miejscu czynu opisanego w punkcie pierwszym części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w dniu 7 kwietnia 2020 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. J. (1), używając wobec M. W. (2) przemocy w postaci popychania, przewrócenia na ziemię i kopania po całym ciele, zabrał w celu przywłaszczenia należące do pokrzywdzonego: telefon komórkowy S. (...) oraz portfel z zawartością kart bankomatowych (...) i (...), tj. mienie o łącznej wartości 50 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2011 r. w sprawie o sygn. akt III K 368/10 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. akt II Aka 177/11 za czyn z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i art. 197 § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną 6 lat pozbawienia wolności, a którą odbył w całości do dnia 25 października 2016r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r., sygn. V K 398/09 za czyn z art. 158 § 1 k.k. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2011 r. III K 249/11 w okresie od dnia 24 października 2016r. do dnia 14 marca 2019r., tj. czynu stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego **M. S. (1)**, w ramach czynu opisanego w punkcie drugim części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w dniu 5 marca 2020 r. przy ul. (...), w sklepie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. D. (1) zabrał w celu przywłaszczenia należące do E. J. karty bankomatowe (...) i (...) oraz dowód osobisty, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 1 kwietnia 2009 r. w sprawie o sygn. akt VII K 492/09 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2011 r. III K 249/11 w okresie od dnia 24 października 2016r. do dnia 14 marca 2019r., tj. czynu stanowiącego przestępstwa z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznał oskarżonego **M. S. (1)**, w ramach czynu opisanego w punkcie drugim części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w dniu 5 marca 2020 r. przy ul. (...), w sklepie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. D. (1) zabrał w celu przywłaszczenia mienie należące do E. J. w postaci torebki skórzanej, pieniędzy w kwocie 10 zł, kluczy oraz karty magnetycznej o łącznej wartości około 110 (stu dziesięciu) złotych, tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. wymierzył mu grzywnę w kwocie 600 (sześćset) złotych;

IV. uznał oskarżonego **M. S. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie trzecim części wstępnej wyroku, eliminując z opisu czynu działanie oskarżonego wspólnie i w porozumieniu z M. W. (1) oraz przyjmując, że oskarżony dopuścił się tego czynu warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2011 r. w sprawie o sygn. akt III K 368/10 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. akt II Aka 177/11 za czyn z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i art. 197 § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną 6 lat pozbawienia wolności, a którą odbył w całości do dnia 25 października 2016 r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-

Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r., sygn. V K 398/09 za czyn z art. 158 § 1 k.k. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2011 r. III K 249/11 w okresie od dnia 24 października 2016 r. do dnia 14 marca 2019 r., tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. uniewinnił oskarżonego **M. S. (1)** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie czwartym części wstępnej wyroku;

VI. uznał oskarżonego **K. J. (1)**, w miejsce czynu opisanego w punkcie piątym części wstępnej wyroku za winnego tego, że w dniu 7 kwietnia 2020 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), używając wobec M. W. (2) przemocy w postaci popychania, przewrócenia na ziemię i kopania po całym ciele, zabrał w celu przywłaszczenia należące do pokrzywdzonego: telefon komórkowy S. (...) oraz portfel z zawartością kart bankomatowych (...) i (...), tj. mienie o łącznej wartości 50 zł, tj. czynu stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VII. uniewinnił oskarżonego **K. J. (1)** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie szóstym części wstępnej wyroku;

VIII. uznał oskarżonego **K. J. (1)**, w miejsce czynu opisanego w punkcie siódmym części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w dniu 6 marca 2020 r. we W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał kradzieży z włamaniem do kiosku poprzez podważenie rolety i wybite szyby, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia 3 opakowania słodyczy o łącznej wartości 10 zł na szkodę R. Ś., tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IX. uznał oskarżonego **K. J. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie ósmym części wstępnej wyroku, przyjmując w opisie czynu, że dopuścił się go w dniu 5 marca 2020 roku i jednocześnie wyeliminował z opisu tego czynu działanie wspólnie i w porozumieniu z P. D. (1), tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

X. uniewinnił oskarżonego **P. D. (1)** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie dziewiątym części wstępnej wyroku;

XI. uznał oskarżonego **P. D. (1)**, w ramach czynu opisanego w punkcie dziesiątym części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w dniu 5 marca 2020 r. przy ul. (...), w sklepie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) zabrał w celu przywłaszczenia należące do E. J. karty bankomatowe (...) i (...) oraz dowód osobisty, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K 845/17 za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 14 kwietnia 2019r. do dnia 09 stycznia 2020r., tj. czynu stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. uznał oskarżonego **P. D. (1)**, w ramach czynu opisanego w punkcie dziesiątym części wstępnej wyroku, za winnego tego że w dniu 5 marca 2020 r. przy ul. (...), w sklepie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) zabrał w celu przywłaszczenia mienie należące do E. J. w postaci torebki skórzanej, pieniędzy w kwocie 10 zł, kluczy oraz karty magnetycznej o łącznej wartości około 110 (stu dziesięciu) złotych, tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. wymierzył mu grzywnę w kwocie 600 (sześćset) złotych;

XIII. uznał oskarżonego **P. D. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie jedenastym części wstępnej wyroku, eliminując z opisu czynu działanie oskarżonego wspólnie i w porozumieniu z M. W. (1) oraz

przyjmując w opisie czynu, że dopuścił się go w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K 845/17 za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 14 kwietnia 2019r. do dnia 09 stycznia 2020r., tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIV. uniewinnił oskarżonego **P. D. (1)** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie dwunastym części wstępnej wyroku;

XV. uniewinnił oskarżonego **P. D. (1)** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie trzynastym części wstępnej wyroku;

XVI. uniewinnił oskarżoną **M. W. (1)** od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie czternastym części wstępnej wyroku;

XVII. uniewinnił oskarżoną **M. W. (1)** od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie piętnastym części wstępnej wyroku;

XVIII. uznał oskarżoną **F. C. (1)** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie szesnastym części wstępnej wyroku, wyeliminował z opisu czynu dokonanie rozboju przez M. W. (1), tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył jej karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIX. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonane orzeczonej wobec oskarżonej F. C. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby, wynoszący 2 (dwa) lata;

XX. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. zobowiązał oskarżoną F. C. (1) do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby, co 6 miesięcy, począwszy od 6 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

XXI. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego M. S. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXII. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego K. J. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XXIII. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego P. D. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXIV. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. S. (1) okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 13 kwietnia 2020 r. od godz. 15:30 do dnia 31 grudnia 2020r. do godz. 15:30 i od dnia 5 stycznia 2021r. od godz. 15:30 do dnia 13 kwietnia 2021r. do godz.15:30, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XXV. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu K. J. (1) okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 14 kwietnia 2020r. od godz. 10:00 do dnia 31 grudnia 2020r. do godz. 10:00 i od dnia 3 stycznia 2021r. od godz. 10:00 do dnia 5 marca 2021r. do godz. 15:30, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XXVI. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonej F. C. (1) okres jej zatrzymania od dnia 14 kwietnia 2020r. od godz. 10:00 do dnia 15 kwietnia 2020r. do godz. 12:40, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XXVII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K., adw. P. W., adw. K. W. kwoty po 2730,60 zł (dwa tysiące siedemset trzydzieści złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonym M. S. (1), oskarżonej M. W. (1) i oskarżonemu P. D. (1);

XXVIII. na podst. na podst. art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych M. S. (1), K. J. (1), P. D. (1) i F. C. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych i prokurator.

Prokurator zaskarżył wyrok co do oskarżonych P. D. (1) i M. W. (1) – w zakresie pkt IX, XIV i XV, zarzucając:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia:

- poprzez uniewinnienie oskarżonego P. D. (1) w pkt X części rozstrzygającej wyroku od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt IX części wstępnej wyroku, poprzez uznanie, iż wymieniony nie brał udziału w rozboju na osobie pokrzywdzonego M. W. (2), podczas gdy ustalone okoliczności tegoż zdarzenia przemawiają za uznaniem udziału wymienionego oskarżonego w dokonaniu tegoż czynu, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w postaci spełnienia roli ubezpieczającej, stwarzającej dla pokrzywdzonego wrażenie liczebnej przewagi i dodatkowego zagrożenia, a następnie przez korzystanie z owoców przestępstwa, przy wyeliminowaniu z opisu czynu działania przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci noża, i przypisaniu mu działania w warunkach 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia:

- poprzez uniewinnienie oskarżonej M. W. (1) w pkt XVI części rozstrzygającej wyroku od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt XIV części wstępnej wyroku, poprzez uznanie, iż wymieniona nie brała udziału w rozboju na osobie pokrzywdzonego M. W. (2), podczas gdy ustalone okoliczności przemawiają za udziałem wymienionej oskarżonej w dokonaniu tegoż czynu, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w postaci odwrócenia uwagi pokrzywdzonego i sprowokowania sytuacji do użycia przemocy przez ustalone osoby, a następnie przez korzystanie z owoców przestępstwa, przy wyeliminowaniu z opisu czynu działania przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci noża, i przypisanie jej działania w warunkach art. 280 § 1 k.k.

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia:

- poprzez uniewinnienie oskarżonej M. W. (1) w pkt XVII części rozstrzygającej wyroku od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt XV części wstępnej wyroku, poprzez uznanie, iż wymieniona nie brała udziału w rozboju na osobie pokrzywdzonego B. B. (2), podczas gdy ustalone okoliczności przemawiają za udziałem wymienionej oskarżonej w dokonaniu tegoż czynu, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w postaci odwrócenia uwagi pokrzywdzonego i sprowokowania sytuacji do użycia przemocy przez ustalone osoby, a następnie przez korzystanie z owoców przestępstwa.

Podnosząc powyższe zarzut, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku :

1) wobec P. D. (1), w zakresie czynu opisanego w pkt IX części wstępnej wyroku i w zakresie orzeczonej wobec niego kary łącznej;

2) wobec M. W. (1), w całości, w zakresie czynów opisanych w pkt XIV i XV części wstępnej wyroku.

Obrończyni oskarżonego M. S. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. co do czynu I:

1) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. – obrazę przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 7 k.p.k. poprzez błędną sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego odmowę przyznania wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. S. (1) w zakresie w jakim wyjaśnił, że pokrzywdzony M. W. (2) uniósł ponad głowę butelkę, którą miał i chciał uderzyć Pana J., czego przestraszył się oskarżony i podbiegł do pokrzywdzonego i w skutek kontratytu przewrócił go; czego w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego i uznania, że oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem znamiona opisane w przestępstwie z art. 280 § 1, podczas gdy oskarżony działał w ramach kontratytu stanu wyższej konieczności. Przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom M. S. (1) doprowadziłoby do uznania, że nie zrealizował on przestępstwa, którego znamiona opisane są w treści art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. co do czynu opisanego w ramach czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku tj. (czynu z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 275 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.).

1) na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. – obrazę przepisów prawa materialnego:

a) art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – poprzez błąd subsumcji i uznanie przez Sąd meriti jakoby przy zaborze torebki mogło dojść do kradzieży w zamiarze ewentualnym przedmiotów znajdujących się w torebce, tj. dokumentu tożsamości oraz karty bankomatowej. Prawidłowa wykładnia przepisów prowadzi do uznania, że zaboru dokumentu tożsamości/karty bankomatowej można dokonać tylko i wyłącznie w zamiarze bezpośrednim. Nie jest zatem możliwe dokonanie oceny i wykładni prezentowanej przez sąd pierwszej instancji w zakresie w jakim Sąd uznał, że „zabierając damską torebkę swym zamiarem sprawcy obejmowali kradzież wszystkich przedmiotów, które w tej torebce się znajdowały”. Sąd zatem błędnie przyjął, że do kradzieży dokumentu tożsamości i kart magnetycznych może dojść w wyniku zamiaru ewentualnego. W takim zakresie przypisanie oskarżonemu sprawstwa przestępstwa z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 nie jest możliwe. Sąd dopuścił się więc obrazy prawa materialnego (błąd w subsumpcji).

1) na podstawie art. 438 pkt 2 – obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na wynik sprawy:

a) art. 7 k.p.k. – poprzez błędną sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego odmowę przyznania wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. S. (1) w zakresie w jakim wyjaśnił w toku postępowania przygotowawczego, że nie miał zamiaru zaboru torebki pokrzywdzonej E. J., a jedynie produktów spożywczych co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego i uznanie przez Sąd pierwszej instancji, że oskarżony zamierzał dokonać zaboru torebki pokrzywdzonej podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego korespondują w sposób bezpośredni z wyjaśnieniami P. D. (1) i prowadzą do uznania, że pomiędzy stronami nie istniało porozumienie co do zaboru tego przedmiotu;

b) art. 7 k.p.k. – polegającej na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, wyrażająca się poprzez odmowę waloru wiarygodności w zakresie w jakim oskarżony P. D. (1) wskazał, że pomiędzy nim a M. S. (1) nie istniało przestępcze porozumienie i decyzje o zaborze torebki P. D. (1) podjął samodzielnie, co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego i przypisania M. S. (1) sprawstwa czynu, podczas gdy oskarżony konsekwentnie wyjaśniał, że nie istniało pomiędzy nim a P. D. (1) porozumienie o charakterze przestępczym.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. co do czynu opisanego w ramach czynu opisanego w pkt II wyroku części wstępnej wyroku, tj. (czynu z art. 119 § 1 k.w.) w całości na korzyść obwinionego:

1) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. – obrazę przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 7 k.p.k. – polegającej na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych wyrażającą się w odmowie waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego M. S. (1) w zakresie w jakim wyjaśnił w toku postępowania przygotowawczego, że nie miał zamiaru zaboru torebki pokrzywdzonej

E. J., a jedynie produktów spożywczych co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego i przypisanie obwinionemu wykroczenia z art. 119 § 1 k.w.;

b) art. 7 k.p.k. – polegającej na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych wyrażający się poprzez odmowę waloru wiarygodności w zakresie w jakim współobwiniony P. D. (1) wskazał, że pomiędzy nim a M. S. (1) nie istniało przestępcze porozumienie i decyzje o zaborze torebki P. D. (1) podjął samodzielnie, co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego i przypisania M. S. (1) czynu opisanego w art. 119 § 1 k.w.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. – co do czynu III:

1) na podstawie art. 438 pkt 2 – obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na wynik sprawy:

a) art. 7 k.p.k. – poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie przez Sąd meriti błędnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonych F. C. (1) oraz M. W. (1). Wyjaśnienia te należy kwalifikować jako złożone pomówienie, a zatem zachodzące wtedy, gdy współoskarżeni twierdzą jednocześnie, że także inna osoba brała udział w przestępstwie, które jest przedmiotem osądu w sprawie. Jak trafnie podkreśla się w orzecznictwie, pomówienie jest dowodem, który ze względu na zainteresowanie osoby pomawiającej inną powinien być poddany szczególnie wnikliwej ocenie z jednoczesnym rozważeniem, czy istnieją dowody potwierdzające bezpośrednio lub choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a nadto czy wyjaśnienia pomawiającego są logiczne i nie wykazują chwiejności co w przedmiotowej sprawie miało miejsce bowiem wyjaśnienia współoskarżonych nie były precyzyjne, a wręcz charakteryzowały się chwiejnością.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniosła o:

- Co do czynu I (art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.) – zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełniania zarzucanego czynu;

- Co do czynu II (czynu z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 275 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.) – zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełniania zarzucanego czynu;

- Co do czynu II (czynu z art. 119 § 1 k.w.) – zmianę zaskarżonego wyroku na podstawie art. 427 § 1 w zw. z art. 438 § 1 i 2 k.p.k. i zw. z 109 § 2 k.p.w. – poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełniania zarzucanego czynu;

- Co do czynu III (art. 280 § 1 w zw. z art. 64 § 1 k.k.) – zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełniania zarzucanego czynu.

Obrońca oskarżonego K. J. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa postępowania, tj. przepisu art. 7 k.p.k. przez zastąpienie dowolnością zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęcie przez Sąd Okręgowy na gruncie zgromadzonego materiału dowodowego, że czyn przypisany oskarżonemu w pkt VI części dyspozytywnej wyroku charakteryzował się wysokim stopniem społecznej szkodliwości i nie stanowił przypadku mniejszej wagi, podczas gdy zachowanie oskarżonego i pokrzywdzonego w czasie popełnienia przestępstwa oraz sposób użycia przemocy przez oskarżonego wobec pokrzywdzonego przemawiają za ustaleniem, że popełniony czyn odpowiadał warunkom przypadku mniejszej wagi. Skutkiem naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. było błędne niezastosowanie przepisu art. 283 k.k. przy kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, a mianowicie przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że popełnienie czynu przepisanego oskarżonemu w pkt VI części dyspozytywnej wyroku nastąpiło w warunkach czynu stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., podczas gdy popełnione przestępstwo miało charakter czynu mniejszej wagi i powinna być kwalifikowane w związku z przepisem art. 283 k.k.

2) obrazę przepisów prawa postępowania, tj. przepisu art. 7 k.p.k. przez zastąpienie dowolności zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęcie przez Sąd Okręgowy na gruncie zgromadzonego materiału dowodowego, że czyn

przypisany oskarżonemu w pkt VIII części dyspozytywnej wyroku charakteryzował się wysokim stopniem społecznej szkodliwości, podczas gdy sposób popełnienia czynu przez oskarżonego i rozmiar wyrządzonej szkody oraz odczucia pokrzywdzonego przemawiają za ustaleniem, że popełniony czyn charakteryzował się niską społeczną szkodliwością. Skutkiem naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. było błędne niezastosowanie przepisu art. 283 k.k. przy kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, a mianowicie przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że popełnienie czynu przepisane oskarżonemu w pkt VIII części dyspozytywnej wyroku nastąpiło w warunkach czynu stanowiącego przestępstwo z art. 279 § 1 k.k., podczas gdy popełnione przestępstwo miało charakter czynu mniejszej wagi i powinno być kwalifikowane w związku z przepisem art. 283 k.k.

3) błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że wartość przedmiotów zabranych przez oskarżonego, a należących do M. C. wynosiła 660 zł, podczas gdy brak było podstaw do przyjęcia takich ustaleń, czego konsekwencją było nieprawidłowe przypisanie oskarżonemu w pkt IX części dyspozytywnej wyroku odpowiedzialności za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., podczas gdy czyn ten stanowił wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

4) błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że czyn z art. 278 § 1 k.k. przypisany oskarżonemu w pkt IX części dyspozytywnej wyroku charakteryzował się znaczną społeczną szkodliwością z uwagi na rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, umyślność i motywację oskarżonego, podczas gdy w rzeczywistości kradzież dokonana przez oskarżonego była czynem charakteryzującym społeczną szkodliwością co najwyżej w zwykłym jej rozumieniu. Z odpowiednim uwzględnieniem niewielkiej wartości przedmiotu kradzieży oraz faktu, że oskarżony nie odniósł żadnej korzyści majątkowej z jego popełnienia.

5) alternatywnie wobec zarzutu postawionego w pkt 3 powyżej i w razie potwierdzenia przez Sąd II instancji prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji przypisujących oskarżonemu czyn z pkt IX części dyspozytywnej wyroku jako przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., wskazuje na rażącą niewspółmierność orzeczonej kary 5 miesięcy pozbawienia wolności wobec wagi popełnionego czynu i stopnia wyrządzonej szkody.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o :

1) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt VI części dyspozytywnej i przyjęcie kwalifikacji przypisanego oskarżonemu czynu w oparciu o przepis art. 280 § 1 k.k. w związku z przepisem art. 283 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary w dolnej granicy zagrożenia ustawowego.

2) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt VIII części dyspozytywnej i przyjęcie kwalifikacji przypisanego oskarżonemu czynu w oparciu o przepis art. 279 § 1 k.k. w związku z przepisem art. 283 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary w dolnej granicy zagrożenia ustawowego.

3) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt IX części dyspozytywnej i przyjęcie kwalifikacji przypisanego oskarżonemu czynu w oparciu o przepis art. 119 § 1 k.k., a w razie braku uznania zasadności zarzutu postawionego w pkt 3 – o zmianę zaskarżonego wyroku w IX części dyspozytywnej dyspozytywnej i przyjęcie kwalifikacji przypisanego oskarżonemu czynu w oparciu o przepis art. 278 § 3 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary w dolnej granicy zagrożenia ustawowego.

4) w oparciu o kwalifikację dokonaną w myśl pkt 1-3 powyżej, - o wymierzenie kary łącznej roku pozbawienia wolności oraz o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary.

Obrońca oskarżonego P. D. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz orzekanie przy pominięciu części ujawnionych w toku rozprawy głównych dowodów, w tym: (1) nieuzasadnione i bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom współoskarżonych F. C. (1) przy pominięciu opinii sądowno-psychologicznej z dnia 8 września 2020 r. wskazującej na widoczne manipulowanie informacjami w celu przedstawiania własnej osoby

w bardziej korzystnym świetle oraz istnienie dużego prawdopodobieństwa zniekształcania spostrzeżeń w procesie ich odtwarzania w kierunku subiektywnie korzystnym dla siebie oraz M. W. (1), których wyjaśnienia pozostają w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego B. B. (2), gdzie wzrost P. D. (1) nie odpowiada drugiemu ze sprawców i który nie rozpoznał P. D. (1) jako drugiego z napastników, (2) pominięcie opinii z Aresztu Śledczego we W. przy ocenie warunków i właściwości osobistych oskarżonego oraz wynikających z niej okoliczności łagodzących przy wymiarze kary, (3) przyjęcie, że w świetle okoliczności towarzyszących zachowania w trakcie i po popełnieniu kradzieży w sklepie (...) oskarżony działał z zamiarem kierunkowym kradzieży nie tylko pieniędzy, ale również dowodu i kart bankomatowych, co spowodowało błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść.

2) obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

a) art. 275 k.k. oraz art. 278 § 1 i 5 k.k. – przez błędną ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu możliwości przypisania tych czynów w sytuacji braku zamiaru kierunkowego;

b) § 4 ust. 2 pkt 1-4 w zw. z § 17 ust. 3 pkt 5 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (...) w zw. z art. 29 ust. 1 Prawo o adwokaturze poprzez nie przyznanie kosztów obrony z urzędu w wysokości półtorakrotnej stawki pomimo charakteru sprawy liczy zarzutów oraz związanego z tym zwiększonego nakładu pracy obrońcy wynikającego z odmiennych podstaw określenia odpowiedzialności, potrzeby analizy i przygotowania stanowiska odrębnie pod kątem poszczególnych z nich oraz wkładu jego pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych i rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności czasu poświęconego na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, aktywności i czynności podjętych w sprawie, w tym tak...że udziału w posiedzeniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania i postępowania zażaleniowym, zakończonych uchyleciem postanowienia i stosowanego wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania oraz uniewinnienia w zakresie 3 czynów.

3) rażąco niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych, w tym w szczególności odnośnie kradzieży i kary łącznej przy daniu prymatu (niewątpliwie występujących w sprawie) okolicznościom obciążającym, przy jednoczesnym niedostatecznym uwzględnieniu licznych okoliczności łagodzących oraz pominięciu w podstawie wyrokowania ujawnionej opinii o oskarżonym.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego od czynu objętego pkt XIII części dyspozytywnej wyroku;

- uniewinnienie oskarżonego od czynu objętego pkt XI przy przyjęciu, że czyn oskarżonego stanowi wykroczenie przypisane mu w pkt XII, ewentualnie – w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku – przyjęcie odpowiedzialności oskarżonego na płaszczyźnie wypadku mniejszej wagi z art. 278 § 3 i 5 k.k. oraz obniżenie wymierzonej mu w tej części kary;

- uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej, ewentualnie uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej i wymierzenie przy uwzględnieniu nowo wymierzonej kary jednostkowej oraz pominiętej przez sąd pozytywnej opinii o oskarżonym

- złagodzenie wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych, zwłaszcza w zakresie kradzieży i obniżenie kary łącznej pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

W zakresie zarzutów związanych z winą (sprawstwem) i kwalifikacją prawną .

Przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów , w zakresie zarzutów związanych z naruszeniem art.4,7 i 410 k.p.k.(wskazanie przez obrońcę A. S. na art.92 k.p.k. wydaje się być wynikiem oczywistej omyłki pisarskiej skoro chodzi o przepis ogólny w stosunku do art.410 k.p.k.) przypomnieć należy ,że zasada swobodnej oceny dowodów,

leżąca u podstaw prawidłowego wyrokowania, nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie odwoławczym (wyrok SN z 5.09.1974 r., II KR 114/74, OSNKW 1975/2, poz. 28). Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga jednak wykazania wad w ocenie konkretnych dowodów dokonanej przez sąd orzekający, prowadzących do wniosku, iż ocena ta przekracza granice swobodnej (wyrok SN z 20.04.2004 r. – V KK 332/03, Prok. i Pr.-wkl. (...)–8, poz. 6; wyrok SA w Poznaniu z 26.11.2012 r., II AKa 149/12, LEX nr 1264421; wyrok SA w Warszawie z 12.10.2012 r., II AKa 272/12, LEX nr 1238289). Konieczne jest wykazanie konkretnych błędów w sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiających w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu (wyrok SA w Warszawie z 12.09.2012 r., II AKa 228/12, LEX nr 1238267). W rachubę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenia się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności (wyrok SA we Wrocławiu z 19.04.2012 r., II AKa 85/12, LEX nr 1162856). Przekonanie sędziowskie, stanowiące podstawę każdego orzeczenia, wtedy tylko nie zasługuje zatem na respektowanie, gdy zostanie wykazane, że jest nietrafne (postanowienie SA w Krakowie z 12.06.2001 r., II AKz 225/01 KZS 2001/6, poz. 34). Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście sąd pominął dowody istotne dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania lub że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia (postanowienie SN z 18.02.2015 r., II KK 8/15, LEX nr 1654741). Nie może osiągnąć skutku środek odwoławczy, który tego nie czyni, a jedynie przedstawia polemiczne wersje zdarzeń czy rozumowanie odmienne, oparte na innym systemie wartości (postanowienie SA w Krakowie z 27.06.2000 r., II AKz 208/00, KZS 2000/7–8, poz. 46). O przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów można mówić wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiste błędy natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów czy okoliczności) bądź logicznej (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów) (postanowienie SN z 25.02.2014 r., IV KK 31/14, LEX nr 1441277). Co oczywiste, nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych (postanowienie SN z 19.02.2014 r., II KK 17/14, Prok. i Pr.-wkl. (...), poz. 1). Reasumując, przekonanie sądu o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem na rozprawie głównej całokształtu istotnych okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) w sposób podyktowany obowiązkiem dociekania prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) i stanowi wyraz rozważenia (art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k.), zgodnie z regułami poprawnego rozumowania, doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy, wszystkich ważkich okoliczności przemawiających na korzyść i niekorzyść oskarżonego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.12.1974 r., Rw 618/74, OSNKW 1975 r., z. 3-4, poz. 47).

W zakresie apelacji obrońcy oskarżonego K. J. (1).

Niezasadny był zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. i dowolnej oceny dowodów mających prowadzić w efekcie do wadliwego ustalenia jako wysokiego stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa z art. 280 §1 k.k. przypisanego temu oskarżonemu w punkcie VI i braku przyjęcia wypadku mniejszej wagi co prowadziło w efekcie do wadliwego niezastosowania art. 283 k.k. i wymierzenia kary za typ podstawowych nie zaś uprzywilejowany. Nie negując poglądów przytoczonych przez apelującego w zakresie pojęcia wypadku mniejszej wagi stanowczo stwierdzić należy, iż sytuacja taka nie zachodzi w przedmiotowym postępowaniu. Sąd I instancji precyzyjnie i prawidłowo odtworzył okoliczności przedmiotowego zdarzenia, nie pomijając tego, że pokrzywdzony, sam będący pod wpływem alkoholu wykonał w kierunku oskarżonego ruchu przypominających zamiar uderzenia go natomiast oskarżony wykonał unik i cofnął się. Zbiektywizowany dowód na który słusznie zwrócił uwagę ten Sąd w postaci nagrania z monitoringu, wolny od słabości dowodów osobowych wynikających czy to ze spożytego alkoholu czy też określonego nastawienia do odtworzenia przebiegu zdarzenia z perspektywy własnej odpowiedzialności karnej nie pozostawia wątpliwości co do tego, iż zaatakowanie pokrzywdzonego przez oskarżonego wraz z oskarżonym M. S. nastąpiło po pewnej chwili, w sytuacji w której pokrzywdzony w istocie oddalał już się. Po wtóre, treść tego nagrania nie pozostawia wątpliwości iż do zdarzenia doszło w centrum miasta, na jednej z dużych ulic, bez zważania na obecność innych osób tamtędy przechodzących. Prawdą jest, iż pokrzywdzony nie doznał obrażeń które skutkowałyby koniecznością kumulatywnej kwalifikacji prawnej np. z art. 151 § 2 k.k., natomiast taka sytuacja oznaczałaby zwiększenie ponad typowy dla

przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. popełnionego z użyciem przemocy stopnia spornie szkodliwości, natomiast brak takich obrażeń nie oznacza wskazania na wypadek mniejszej wagi, tym bardziej kiedy zauważyć iż przemoc stosowana przez obu oskarżonych miała postać kilkukrotnych łącznie kopnięć oraz uderzenia w głowę, znacznie zatem przekraczała ramiy stosowania przemocy np. naruszenie nietykalności cielesnej poprzez odepchnięcie czy przytrzymanie. Łącznie ujmowane okoliczności zdecydowanie wykluczają w tej sytuacji możliwość przyjęcia kwalifikacji wypadku mniejszej wagi.

Analogicznie należy ocenić tożsame co do istoty zarzut w zakresie przestępstwa kradzieży z włamaniem przypisanego temu oskarżonemu w pkt. VIII. O ile zgodzić można się z twierdzeniem, iż przyjęcie przez Sąd meriti z uwagi na wysokość szkody wyrządzonej tym przestępstwem ,a więc 3 opakowań słodyczy o wartości 10 zł wysokiego stopnia społecznej szkodliwości byłoby wadliwe, to jednak oceny tego Sądu wskazują iż przyjmując taki stopień Sąd ten kierował się takimi okolicznościami jak rodzaj dobra zaatakowanego, postacią zamiaru jak i motywem działania, efektywnie spowodowaną szkodę ocenił trafnie jako niską, brał jednocześnie pod uwagę także następstwa przestępstwa w zakresie konieczności naprawy uszkodzenia wynikającego z przestępstwa to jest rolety zabezpieczającej oraz wybitej szyby . Rodzaj zaatakowanego dobra oraz postać zamiaru są w przypadku przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. koniecznymi znamionami więc jako takie co do zasady nie mogą jednocześnie stanowić okoliczności obciążającej , chociażby w zakresie uzasadnienia same przez się zwiększonego stopnia społecznej szkodliwości , natomiast ocena taka nie prowadzi jednocześnie do zasadności przyjęcia tezy apelującego o wypadku mniejszej wagi , kiedy zważyć na działanie wspólnie z innymi osobami, co do kiosku posiadającego dodatkowe zabezpieczenie w postaci rolet, umieszczonego w miejscu publicznym. Zwrócić należy uwagę , iż wskazane wadliwości oceny Sądu meriti, skoro trafnie nie przyjęto wypadku mniejszej wagi, nie miały w istocie wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia skoro za przestępstwo to wymierzono oskarżonemu karę odpowiadającą minimum ustawowego zagrożenia.

Nietrafny był zarzut w zakresie wykazania skutków podniesionego uchybienia dotyczącego oceny stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa przypisanego w pkt. IX to jest z art. 278 §1 dni k.k.. O ile zgodzić należy się , iż wartość przedmiotu zaboru , a tym samym wyrządzona szkoda może nie uzasadniać trafności oceny o znacznej społecznej szkodliwości , skoro chodzi o wartość niewiele przekraczającą próg pomiędzy przestępstwem a wykroczeniem z art.119 k.w. to jednak pozostałe okoliczności a więc sposób i miejsce dokonania kradzieży, motywację oskarżonego przekonują, iż nie doszło w efekcie do wpływu oceny stopnia społecznej szkodliwości na kwalifikację prawną i kary skoro ta została orzeczona w wysokości niewiele przekraczającej minimum ustawowe.

Nie był trafny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie tego przestępstwa co do ustaleń o wartości przedmiotów będących przedmiotem zaboru , w ślad za zeznaniami pokrzywdzonego ustalonych na 660 zł a więc powyżej tzw. wartości progowej. Nie negując na poziomie modelowym wskazań apelującego co do potrzeby możliwie precyzyjnego określenia tych wartości, szczególnie w sytuacjach granicznych , to pamiętać należy iż brak jest w zakresie dowodowych podstaw takiego ustalenia wymogu każdorazowego dokonywania tych ustaleń w oparciu nie tylko o relacje osobowe ale także np. opinii biegłego czy też dokumenty w postaci faktur, rachunków itp.. W sytuacji w której Sąd meriti dysponował zeznaniami pokrzywdzonego opisującego cechy skradzionych przedmiotów, także w zakresie czasu ich nabycia, stopniu ewentualnego zużycia to miał prawo w oparciu o to to relacje dokonać ustaleń co do wartości, skoro relacja ta była wiarygodna i nie istniała potrzeba jej weryfikacji. Za trafnością tej oceny przemawia dokonana na etapie postępowania odwoławczego ich weryfikacja poprzez zasięgnięcie, dostępnych na stronach internetowych ,informacji od cenach detalicznych tożsamych co do cech i producentach przedmiotów, to jest mini wiertarki i stojaka serwisowego, które to wartości w cenach podstawowych oferowanych przez sprzedawcę, jako nowe, osiągając zauważalnie wyższe wartości niż przyjęte przez pokrzywdzonego.

W zakresie apelacji prokuratora.

Jako niezasadne uznano zarzuty apelacji prokuratora kwestionujące na płaszczyźnie ustaleń faktycznych zasadność uniewinnienia oskarżonego P. D. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt. IX części wstępnej, zaś przypadku oskarżonej M. W. czynów zarzuconych w pkt. XIV i XV wstępnej wyroku. Sąd I instancji przekonująco, bo wnikliwie oraz uwzględniając wszystkie zgromadzone dowody, przedstawił argumenty dlaczego twierdzenia prokuratora

zawarte w akcie oskarżenia o współsprawstwie tych oskarżonych nie znajdują wystarczającego wsparcia w zgromadzonych dowodach. Ocena tych dowodów to jest wyjaśnienie tych oskarżonych, wyjaśnienie współoskarżonych, zeznań pokrzywdzonych wyjaśnienie F. C. (1), oraz nagrania z monitoringu została dokonane zgodnie z regułami art. 7 k.p.k., odpowiadają zasadom logiki i doświadczenia życiowego, uwzględniają wnioski wynikające z poszczególnych dowodów jako takich oraz przy ich korespondowaniu lub też braku z innymi dowodami, a przez to pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.. Prokurator współsprawstwa P. D. w upatruje forsowanej tezie, iż jego niekwestionowana obecność, potwierdzona m.in. treścią nagrania z monitoringu w pobliżu miejsca rozboju i świadomość dokonywanego rozboju a następnie skorzystanie z owoców tego rozboju to jest alkoholu nabytego za pieniądze uzyskane ze sprzedaży pochodzącego z rozboju telefonu, jest wynikiem umówionego, wprost lub konkludentnie, współsprawstwa z pozostałymi dwoma oskarżonymi i pełnienia roli ubezpieczanie i stwarzania dla pokrzywdzonego wrażenie liczebnej przewagi i potencjalnego zagrożenia. Przedstawienie przez prokuratora alternatywnej oceny ustalonego zachowania oskarżonego, obiektywnie możliwej, nie oznacza spełnienia wymogu związanego z zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k. a więc wykazania wadliwości ocen Sądu meriti, a w konsekwencji wadliwości ustaleń faktycznych. Niezależnie od zeznań pokrzywdzonego wykluczającego aby ten oskarżony podejmował wobec niego jakiegokolwiek działania to zasadnicze znaczenie ma dowód z nagrania z monitoringu, nie pozostawiającego wątpliwości, iż do zdarzenia doszło w centrum miasta, na jednej z głównych ruchliwych ulic, w porze dnia kiedy po chodniku obok dokonywanego rozboju nie tylko mogły ale przechodziły inne osoby. Stojący w pewnym oddaleniu od miejsca zdarzenia oskarżony z tej perspektywy bacząc na całość nagrania nie pełnił w istocie roli osoby odstraszałającej przechodniów przed podjęciem próby interwencji, podobnie jest przekonujące twierdzenie, iż taka sama obecność nie była wynikiem zamiaru wywołania u pokrzywdzonego wrażenie liczebnej przewagi, tym bardziej w kontekście tego iż czynności związane z realizacją znamion rozboju zostały podjęte przez m.in. przez oskarżonego K. J. dysponującego wyraźnie gorszymi warunkami fizycznymi od P. D.. Mając na uwadze powyższe oraz argumenty wskazane przez Sąd meriti za zasadną należało uznać ocenę, iż obecność oskarżonego, jego naganna pasywność wobec dokonywanego rozboju będące wynikiem jego obojętnej akceptacji, choć nie w ramach porozumienia a następnie skorzystanie z owoców dokonanego przestępstwa nie dowodzi, iż oskarżony zachowania te podejmował w ramach działania wspólnie w porozumieniu co do dokonania rozboju. Analogicznie jako nieprzekonujące oceniana argumenty z owiązane z uniewinnieniem M. W., biorąc pod uwagę sposób życia tej oskarżonej, bieżącego funkcjonowania w tamtym okresie, braku stałej pracy, źródeł dochodu, nastawienia na bieżące zaspokojenie potrzeb w zakresie alkoholu i papierosów to twierdzenie prokuratora, iż podchodzenie przez oskarżoną do poszczególnych pokrzywdzonych z prośbą o papierosy bądź zapalniczkę (źródło ognia do zapalenia papierosa) było elementem umówionej roli w ramach porozumienia jawi się jako stwierdzenie hipotetyczne, w pewnym stopniu oparte o spekulacje. Twierdzenie o dysponowaniu przez oskarżoną zarówno papierosami jak i zapalkę bądź zapalniczką, a w konsekwencji o braku obiektywnej potrzeby pytania o to pokrzywdzonych abstrahuje od wskazanej okoliczności, iż oskarżona ówczesny sposób funkcjonowania ograniczała do bieżącego poszukiwania alkoholu czy papierosów, nie dysponując środkami na zakup. Doświadczenie życiowe i orzecznicze wskazuje że trafna była ocena Sądu meriti iż było to na bieżąco poszukiwanie zaspokojenia takich potrzeb, tym bardziej kiedy zauważyć kilkugodzinny odstęp pomiędzy oba rozbojami zarzuconym oskarżonej, w trakcie którego to czasu oskarżona po prostu mogła zużyć pojedyncze, uzyskane od innej osoby papierosy czy zapalki. Trafnie także Sąd meriti wskazał na kwestię tego, iż oskarżona знаła pokrzywdzonego M. W. (2), jej podejście do niego na ulicy było spowodowane właśnie to znajomością, nie zaś chęcią wytworzenia sytuacji sugerowanej w apelacji prokuratora. Brak podstaw do zakwestionowania oceny zeznań tego pokrzywdzonego w szczególności odmówienia wiary zeznaniom z postępowania sądowego, kiedy to doprecyzował treść zeznań z postępowania przygotowawczego w tym znaczeniu, iż wskazał w oparciu o jakie elementy składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym, opisując określone okoliczności związane z oskarżoną w istocie opierał się nie na własnych spostrzeżeniach co wnioskowaniu np. z obecności czy zasłyszanych wypowiedzi innej nieustalonej osoby. Trafnie także oceniono treść nagrania z monitoringu jako korespondującego z wyjaśnieniami oskarżonej, a przeczącej tezie np. o przeszukiwaniu odzieży pokrzywdzonego, twierdzenia oskarżonej o próbie odciążenia oskarżonych od pokrzywdzonego poprzez zwrócenie im uwagi znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego. Teza apelującego o tym iż takie zachowanie oskarżonej miało charakter fikcyjny w tym znaczeniu iżby stanowiło jedynie pozorną chęć pomocy a w praktyce element przestępczego współdziałania jawi się w realiach chociażby związanych z dotychczasowym sposobem życia oskarżonej, miejscem i porą dokonania rozboju jako hipotetyczne a przez to nie mogący skutecznie podważyć ocen

Sądu meriti. Analogicznie jako nieprzekonujące ocenić należy twierdzenia związane z obecnością oskarżonej na miejscu rozboju z udziałem pokrzywdzonego B. B. (2), kiedy zważyć na treść zeznań tego pokrzywdzonego, wyjaśnień F. C. (1). Trafnie wskazał Sąd meriti na brak potrzeby aby oskarżona poprzez działania sugerowane przez apelującego miała sprawdzać czy pokrzywdzony posiada wartościowe przedmioty np. telefon, skoro okoliczność ta była dla nich uchwytna bez takiego działania oskarżonej. W kontekście tych okoliczności nie była wadliwa ocena wartości wyjaśnień oskarżonej przeczącej działaniu wspólnie w porozumieniu z oskarżonymi w zakresie realizacji znamion rozboju na szkodę tego pokrzywdzonego.

W zakresie apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1).

Nie był zasadny zarzut w zakresie wadliwego nieprzyjęcia przez Sąd meriti działania przez tego oskarżonego w zakresie podjętego przez niego zachowania wobec pokrzywdzonego M. w. jako podjętego w warunkach kontratypu to jest obrony koniecznej, nakierowanej na odparcie zamachu pokrzywdzonego wobec oskarżonego K. J. (1). We wcześniejszym fragmencie uzasadnienia wskazano na trafną ocenę wniosków w tym zakresie wyprowadzonych przez Sąd meriti z nagrania monitoringu, nie pozostawiającego wątpliwości co do tego iż po określonym zachowaniu pokrzywdzonego wobec oskarżonego, pokrzywdzony oddalał się tego oskarżonego, nie istniał więc stan bezprawnego zamachu, oskarżony M. S. (3) nie miał też subiektywnych podstaw do przyjęcia że stan taki trwa. Zachowanie tego oskarżonego jak też drugiego z oskarżonych widoczne w tej fazie zdarzenia, a polegające na popchnięciu, przewróceniu na ziemię, zadawaniu uderzeń, w tym kopnięciu nie pozostawia wątpliwości co do trafności ocen i wniosków Sądu meriti, iż działanie to nakierowane było wyłącznie na obezwładnienie pokrzywdzonego i pozbawienie go możliwości oporu dla przeszukania jego odzieży i zabrania wartościowych przedmiotów, dla uzyskania w ten sposób, po ich zbyciu, środków na zakup alkoholu. Innymi słowy nie negując na poziomie modelowym przytoczonych przez obrońcę przesłanek instytucji obrony koniecznej stanowczo wskazać należy iż sytuacja taka biorąc pod uwagę realia dowodowe in concreto nie wystąpiła.

Nie były zasadne zarzuty związane z kwestionowaniem czy to na płaszczyźnie art. 7 k.p.k. to czy stosowania prawa materialnego w zakresie czynu na szkodę pokrzywdzonej E. J., a więc przyjęcia iż czyn ten został dokonany przez tego oskarżonego oraz P. D. (1) wspólnie i porozumieniu z jednoczesnym objęciem zamiarem przywłaszczenia także dokumentu tożsamości pokrzywdzonej oraz kart bankomatowych znajdujących się w torebce zabranej pokrzywdzonej. Fakt, iż oskarżeni z jednej strony przeczą działaniu wspólnie w porozumieniu jak też P. D. (1) przeczy aby zamiarem była objęta także kradzież kart bankomatowych i dowodu osobistego nie oznacza podnoszonej przez apelującego wadliwości w zakresie ustaleń faktycznych co do wskazanych kwestii podmiotowych. Sąd meriti w tym zakresie przedstawił precyzyjnie swoje wnioskowanie w oparciu o wnioski jakie wyprowadził z nagrania monitoringu z wnętrza sklepu, w oparciu o takie okoliczności jak jednoczesna obecność, charakterystyczne zachowanie M. S. (1) w zakresie obserwacji wnętrza sklepu, wejście drugiego z oskarżonych na zaplecze w obecności M. S. (1), a następnie jednoczesne, bez słowa wyjście ze sklepu. W apelacji oprócz odwołania się do wyjaśnień oskarżonych przeczących istnieniu zamiaru nie przedstawiono żadnych, w szczególności przekonujących argumentów wskazujących na wadliwość wniosków wyprowadzonych przez Sąd meriti z nagrania monitoringu poprzez np. wadliwie ustalenie określonych zachowań tam utrwalonych, ich interpretacji. Nie doszło do wadliwego ustalenia faktycznego jak też naruszenia prawa materialnego w zakresie ustalenia istnienia oraz postaci zamiaru co do przywłaszczenia kart bankomatowych oraz dowodu osobistego pokrzywdzonej znajdującego się zabranej jej torebce. Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd meriti dokonując tych ustaleń faktycznych oraz ocen prawnych nie ograniczył się wyłącznie do niekwestionowanego faktycznego zaboru przedmiotowej torebki, treść ocen prawnych nie wskazuje aby ten Sąd przyjął, co byłoby oczywiście wadliwe biorąc pod uwagę konieczną dla przepisu art. 278 i 275 k.k. postać zamiaru, to jest przyjął w miejsce koniecznego zamiaru bezpośredniego możliwość popełnienia tych przestępstw przy działaniu z zamiarem ewentualnym. Apelujący, podobnie jak obrońca P. D. (1) na poziomie modelowym oczywiście trafnie przedstawiają wykładnię znamion strony podmiotowej obu typów czynów zabronionych, odwołując się m.in. do jednoznacznych stanowisk wyrażanych w orzecznictwie sądowym, rzecz jednak w tym iż w realiach przedmiotowego postępowania do wskazanych wadliwości postąpienia na poziomie ustaleń faktycznych czy ocen prawnych nie doszło. Warunkiem koniecznym zamiaru na płaszczyźnie intelektualnej jest oczywiście uświadomienie

sobie istnienia określonego przedmiotu mającego być przedmiotem działania, z tej perspektywy niewadliwe jest ustalenie iż oskarżeni, działając wspólnie i w porozumieniu, zabierając z zaplecza sklepu przedmiotową torebkę obejmowali swoją świadomością iż zawiera ona, jako sytuacja typowa, takie przedmioty jak np. karty bankomatowe, czy dokumenty, przedmioty te to jest ich obecność w torebce czy np. portfelu nie jest czymś nadzwyczajnym, a przez to trudnym do przewidzenia uświadomienia, przeciwnie jak wskazano jest typową sytuacją, dostępną intelektualnie każdemu przeciętnie rozwiniętemu intelektualnie człowiekowi. W zakresie elementu woli to jest wykazania chęci przywłaszczenia tych przedmiotów to zabór torebki z zaplecza sklepu z całą zawartością tejże torebki przekonuje o trafności ustalenia Sądu, iż zamiarem bezpośrednim było zabranie torebki wraz z całą zawartością. Nie podważa prawidłowości ustaleń w tym zakresie następcze wyrzucenie torebki wraz z kluczami z jedną z kart bankomatowych na jednym z podwórek bowiem zachowanie takie trafnie zostały ocenione jako nie wykluczające zamiaru przywłaszczenia w chwili czynu lecz będące wyrazem następczej oceny przez oskarżonych które z przedmiotów uznają za warte zatrzymania z perspektywy spieniężenia, które zaś takich cech nie posiadają, decydując się na wyrzucenie, a więc postąpienia w sposób jakby byli ich właścicielami. Nie był zasadny zarzut w zakresie kwestionowania prawidłowości oceny dowodów i ustaleń faktycznych co do czynu przypisanego temu oskarżonemu za popełnione mu na szkodę B. B. (2). Sąd Meriti przedstawił zgodne z wymogami art. 7 k.p.a. oceny dowodów, którym dał wiarę i w oparciu o które dokonał ustaleń o sprawstwie oskarżonego a więc zeznania pokrzywdzonego, wyjaśnienia F. C. (1) oraz M. W. (1) oraz dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego których istota sprowadza się do zaprzeczenia sprawstwa z odwołaniem się do niepamięci wynikającej ze spożytego alkoholu. W apelacji nie przedstawiono przekonujących argumentów pozwalających zakwestionować tę ocenę, a w konsekwencji prawidłowość ustaleń faktycznych, zatem zgodzić należało się z Sądem meriti iż wskazane dowody, ujmowane łącznie, nie pozostawiają wątpliwości w zakresie sprawstwa i winy tego oskarżonego co do tego czynu.

W zakresie apelacji obrońcy P. D. (1).

Uznając za niezasadne zarzuty związane z kwestionowaniem prawidłowości kwalifikacji prawnej czynu popełnionego na szkodę E. J. Sąd Apelacyjny odwołuje się do przedstawionych powyżej argumentów wysłowionych co do tożsamer kwestii prawnej, jak też ustaleń faktycznych co do istnienia wymaganej postaci zamiaru, dla potrzeb oceny zarzutów apelacji współdziałającego w tym czynie drugiego z oskarżonych.

Jako niezasadne uznano zarzuty kwestionujące prawidłowość oceny dowodów a w konsekwencji ustaleń faktycznych w zakresie przypisania temu oskarżonemu współsprawstwa rozboju na szkodę pokrzywdzonego B. B. (2). Jw. wskazano w odniesieniu do drugiego z oskarżonych Sąd meriti przedstawił argumenty w oparciu o które dokonał ustaleń faktycznych i ocen dowodów w zakresie tego czynu, także co do oskarżonego P.D. (1). Trafności tych ocen i ustaleń nie podważają argumenty zawarte w apelacji obrońcy. I tak jak wynika z danych podanych przez obu ówczesnych podejrzanych różnica wzrostu pomiędzy nimi jest niewielka (3 cm), co uwzględniając dynamikę zdarzenia mogło doprowadzić do subiektywnie uzasadnionych a obiektywnie wadliwych wniosków pokrzywdzonego o wzroście poszczególnych 2 napastników, przy konsekwentnym wskazywaniu na ich liczbę jak też iż obaj byli mężczyznami. Prawdą jest okoliczność wskazywana przez obrońcę, iż pokrzywdzony rozpoznał wizerunek M.S. oraz M.W. (1), nie rozpoznając wizerunku oskarżonego P.D. (1) natomiast nie oznacza to jednocześnie dowodu o charakterze wykluczającym tego oskarżonego jako współsprawcę. Pokrzywdzony biorąc pod uwagę dynamiczny przebieg zdarzenia mógł wbrew swemu subiektywnemu przekonaniu nie zapamiętać w sposób prawidłowy cech poszczególnych napastników, co w zestawieniu z tym, iż okazane fotografie prezentują niewielką część, zazwyczaj głowę i fragment tułowia postaci, do tego wykonane były w określonym czasie mogących odbiegać od czasu zdarzenia. Zgodzić można byłoby się z tezą, iż gdyby podstawa dowodowa przypisania sprawstwa i winy oskarżonemu ograniczała się wyłącznie do dowodu z zeznań pokrzywdzonego to można byłoby rozważać czy jest podstawą wystarczającą do nie budzącego wątpliwości przypisania jego sprawstwa. Rzecz jednak w tym, iż dowód ten musi być oceniane łącznie z pozostałymi przyjętymi przez sąd Meriti a to wyjaśnieniami F.C. (1) i M.W. (1) których treść nie pozostawiała wątpliwości nie tylko co do tego iż oskarżony był obecny na miejscu zdarzenia ale aktywnie uczestniczył w realizacji znamion rozboju na pokrzywdzonym. W zakresie wyjaśnień oskarżonej M.W. (1) brak jest, biorąc pod uwagę treść zeznań pokrzywdzonego, podstaw do uznania za zasadną tezy o tym iż stanowią one pomówienie w

znaczeniu złożenia przez tą oskarżoną nieprawdziwych wyjaśnień dla odsunięcia od siebie odpowiedzialności karnej za rzeczywiście popełnione przestępstwo. W odniesieniu do wyjaśnić drugiej z oskarżonych to biorąc pod uwagę zeznania pokrzywdzonego nie przekonuje teza, iż oskarżona to, kierując się chęcią odplaty w związku z ustaniem związku z oskarżonym, nieprawdziwie opisuje jego zachowania. Odnosząc się do drugiej z podniesionych okoliczności mających wpływać na odmienną niż dokonana przez Sąd meriti oceny wiarygodności wyjaśnień tej oskarżonej, a więc dołączonej opinii sądowo psychologicznej sporządzonej wobec oskarżonej jako świadka występującego w innym postępowaniu (k 958 – 960) to nie negując wniosków wyprowadzonych wówczas przez biegłą psycholog, gdyż braku temu podstaw, zwrócić należy uwagę na sytuację w której F.C. (1) była przesłuchiwana w charakterze świadka, a więc postępowania karnego związanego ze spowodowaniem śmierci jej małoletniego dziecka, przez sprawcę będącego ówczesnym partnerem, zachowań poprzedzonych m.in. znęcaniem się nad tym małym dzieckiem, w tym także w jej obecności, a więc sytuacji w której była ona w pełni świadoma realności możliwości pociągnięcia także jej do odpowiedzialności karnej, chociażby w zakresie zaniechania podjęcia koniecznych czynności dla ochrony małoletniego dziecka, przy negocjowaniu przez nią na poziomie opisu faktycznych podstaw ku takiej odpowiedzialności. W przedmiotowym postępowaniu oskarżona przyznała się do stawianego zarzutu, opisała okoliczności istotne z perspektywy odpowiedzialności karnej, nie zaistniała więc sytuacja motywacyjna analogiczna jak związana z przedmiotową opinią psychologiczną. Oczywiście wnioski wynikające z tej opinii winny być i były brane pod uwagę przy ocenie wartości dowodowej jej wyjaśnień, natomiast zwrócić należy uwagę że wyjaśnienia nie były jedyną podstawą przypisania sprawstwa i winy oskarżonemu winny być oceniane w kontekście wyjaśnić drugiej z oskarżonych oraz zeznań pokrzywdzonego, jako korespondujące ze sobą, a przez to mogący stanowić podstawę dokonania stanowczych ustaleń faktycznych.

W zakresie zarzutów związanych z karą i innymi środkami.

W orzecznictwie zgodnie wskazuje się, że rażąca niewspółmierność kary, uzasadniająca uwzględnienie zarzutu z art.438 pkt.4 k.p.k., występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyroki SN: z 22.10.2007 r., (...) 75/07, LEX nr 569073; z 26.06.2006 r., (...) 28/06, LEX nr 568924; z 30.06.2009 r., WA 19/09, OSNwSK 2009, poz. 1255; z 11.04.1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7–8, poz. 60). Tak orzeczona kara może wynikiem bądź to nie dostrzeżenia występującej in concreto okoliczności istotnej z punktu widzenia dyrektywy wymiaru kary z art.53 k.k. i nast. lub też nie nadania im adekwatnej wagi. Oceniając współmierność kary w relacji do dyrektyw i okoliczności wyznaczających jej wymiar, nie wolno zapominać, że art. 53 § 1 k.k. pozostawia wymiar kary sędziowskiemu uznaniu, nakazując, aby mieściła się ona w granicach przewidzianych przez ustawę. Przy ocenie kary przez pryzmat jej rażącej niewspółmierności nie można zatem nie uwzględniać granic, w jakich kara za dane przestępstwo może być orzeczona i w jakich niejako "proporcjach" pozostaje kara orzeczona względem granic pozostawionych sędziowskiemu uznaniu. Oczywiście nie oznacza to, że na przykład kara mieszcząca się "pośrodku" tegoż zagrożenia zawsze będzie karą współmierną, a na zarzut rażącej niewspółmierności będą narażone wyłącznie kary niejako "graniczne". Niemniej jednak stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo uznać należy za czynnik mający niebagatelne znaczenie przy całościowej ocenie, czy konkretna kara jest niewspółmierna, i to rażąco. W konsekwencji miarą surowości kary polegającej na pozbawieniu wolności, nie może być jedynie ilościowe oznaczenie czasu pozbawienia wolności ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo, także z uwzględnieniem występujących w danym postępowaniu, zwykle niepowtarzalnych w danym układzie, okoliczności uzasadniających konieczność wymierzenia – przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary –, przy możliwym zróżnicowaniu zakresu zastosowania tej instytucji - poniżej dolnego progu ustawowego zagrożenia. Dyrektywa prewencji indywidualnej oznacza, że sankcja (jej rodzaj i wysokość) powinna być tak dobrana, aby zapobiec popełnianiu w przyszłości przestępstw

przez oskarżonego , co może zostać osiągnięte poprzez odstraszenie sprawcy od popełniania przestępstw albo jego wychowanie (resocjalizację). Efekt "odstraszający" kary ma zmaterializować się w umyśle sprawcy, ma wytworzyć przeświadczenie o nieopłacalności popełniania przestępstw w przyszłości, przekonanie o tym, że każde przestępstwo jest karane odpowiednio surowo, a ponowne popełnianie podobnych czynów nieuchronnie prowadzi do istotnego podwyższenia wymiaru kary ponad próg dolnego zagrożenia. Wtedy rodzi się uzasadnione prawdopodobieństwo, że sprawca skazany na karę odpowiednio surową powstrzyma się przed ponownym rozmyślnym popełnieniem czynu zabronionego (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 14 marca 2007 r., II AKa 58/07, KZS 2007, z. 9, poz. 52). Idea wychowania (resocjalizacji) przez karę zakłada z kolei takie dostosowanie wysokości i rodzaju kary kryminalnej do indywidualnych potrzeb sprawcy, aby przez sankcję został on "wychowany", tj. zrozumiał naganność swojego zachowania i w przyszłości przestrzegał porządku prawnego. W obu przypadkach orzeczona kara ma być adekwatna w tym znaczeniu ,że racjonalne w realiach danej sprawy (oskarżonego) oznaczenie progów uprawniających do wniosku o możliwości osiągnięcia tych celów wyznacza próg powyżej , którego orzekanie kary jest zbędne , a przez to może ona nabrać cech rażącej niewspółmierności przez swą surowość. Z kolei w zakresie prewencji ogólnej , rozumianej pozytywnie, chodzi tu o kształtowanie właściwych ocen i postaw w społeczeństwie, a w szczególności utwierdzenie ogółu w przekonaniu, że sprawcy przestępstw ponoszą odpowiedzialność za swoje czyny, a wymierzona im kara jest zawsze adekwatna do stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości ich czynu. Tylko taka sprawiedliwa kara może bowiem wywierać pozytywny i kształtujący wpływ na zachowania społeczne, budząc jednocześnie ogólną aprobatę dla obowiązującego systemu prawnego (wyrok SA w Szczecinie z dnia 6 lutego 2014 r., II AKa 1/14, LEX nr 1441560). Istotą prewencji ogólnej nie jest więc wyłącznie wymierzanie surowych kar pozbawienia wolności, lecz kształtowanie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary, jej dostosowanie do stopnia winy sprawcy i okoliczności podmiotowo-przedmiotowych czynu, a zatem karanie sprawiedliwe i tworzące atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego (wyrok SA w Szczecinie z dnia 6 lutego 2014 r., II AKa 1/14, LEX nr 1441560). Zarzut rażącej niewspółmierności kary , niezależnie od kierunku, o którym mowa w art. 438 pkt. 4 k.p.k. w kontekście powyższych wskazań może zatem in concreto okazać się skutecznym w razie wykazania przez podnoszącego zarzut jednej z niżej wskazanych sytuacji: wykazania wpływu na wysokość orzeczonej kary wzięcia przez orzekający sąd okoliczności z tej perspektywy irrelevantnej bądź to z perspektywy art. 53 § 1 k.k. jako takiego , bądź też okoliczności na płaszczyźnie dyrektyw sądowego wymiaru kary mających znaczenie ,natomiast nie występujących in concreto, wadliwie ustalenie istnienia okoliczności obciążającej lub wadliwie nie ustalenie okoliczności łagodzącej ,wreszcie przydanie nadmiernego znaczenia poszczególnym, relevantnym okolicznościom.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowego postępowania uznając ,że kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wobec osk. K. J. cechuje się rażąca niewspółmierność przez swą surowość , co skutkowało jej obniżeniem do 2 lat a więc przy zastosowaniu zasady absorpcji , co było możliwe z uwagi na zastosowanie na podstawie art.4 §1 k.k. stanu prawnego obowiązującego do 23.06.2020r. (uzyskania przez art.86 §1 k.k. aktualnego brzemienia wykluczającego tzw. pełną absorpcję) , kierując się treścią art.85a k.k. , wskazującego na priorytetowe traktowanie celu w zakresie prewencji indywidualnej .W tym zakresie miano na uwadze , iż oskarżony ten mimo że jest wyraźnie starszych od pozostałych 2 oskarżonych nie był do tej pory karany (k karta 1383 uwzględniając art.76 § 1 k.k.), ujawnione dane w zakresie opinii psychiatrycznej oraz relacji sąsiadów wskazują , iż oskarżony ten mimo niezachodzenia warunków z art. 31 § 2 k.k. z uwagi na cechy osobowości , poziom rozwoju intelektualnego jest osobą podatną na wpływy innych osób, w szczególności negatywne wpływy środowiskowe. Biorąc pod uwagę , iż w trakcie trwania postępowania karnego, wskutek starań rodziny został odseparowany od dotychczasowych negatywnych wpływów środowiska , poprzez umieszczenie w fundacji znajdującej się z dala W. i stan się ten się utrzymuje pozwala to na uprawniony wniosek , iż osiągnięcie celów kary, zwłaszcza w zakresie prewencji indywidualnej możliwym będzie już przy wykonaniu kary minimalnej, a taką jest orzeczona kara łączna, biorąc pod uwagę, iż jej minimum wyznacza kara jednostkowa orzeczona za przestępstwo z art. 280 §1 k.k. , także orzeczona w wysokości minimum ustawowego zagrożenia.

Brak było zdaniem Sądu Apelacyjnego podstaw do uznania kar jednostkowych oraz kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych P. D. (1) i M. S. (1) za rażąco niewspółmiernie surowe ,a tylko takie uprawniałoby do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie. Tak oceniając miano na uwadze okoliczności przywołane przez Sąd

I instancji dla ich uzasadnienia, nie pomijając przy tym wniosków wynikających z uzyskanych opinii o zachowaniu oskarżonych w trakcie wykonywania kary lub tymczasowego aresztowania (k 1397 – 1398 umiarkowana co do M. S., k 1400 - 1402 pozytywna co do P. D.). Orzeczone kary co do obu oskarżonych są zdecydowanie zbliżone do minimum ustawowego przewidzianego za poszczególne typy czynów zabronionych, co biorąc pod uwagę wielokrotną uprzednią karalność obu oskarżonych za umyślne przestępstwa podobne , w tym działanie w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. wykluczał obniżenie i tak niskich kar.

Za niezasadny uznano zarzut obrońcy adw. K. W. w zakresie kwestionowania wysokości wynagrodzenia przyznanego tytułem obrony udzielonej oskarżonemu w postępowaniu przed Sądem I instancji a więc według stawki podstawowej , nie zaś wysokości 150% stawki podstawowej. Taka ocena tego zarzutu wiąże się z oceną Sądu Apelacyjnego, iż przywoływane dla uzasadnienia zarzutu okoliczności dowodzą modelowego i pożądanego sposobu wykonywania in concreto obrony przez tego obrońcę , natomiast samo postępowanie dotyczące tego oskarżonego, choć obejmujące więcej niż 1 czyn nie ma charakteru ponadprzeciętnie skomplikowanego.

O wynagrodzeniu obrońców z urzędu orzeczono mając na uwadze udział obrońców w postępowaniu odwoławczym, przy zakończeniu postępowania na jednym terminie rozprawy, należny podatek od towarów i usług, wnioski obrońców wraz z oświadczeniem iż koszty te nie zostały do tej pory w żadnej części pokryte, jak też w przypadku adw.K. W. poniesione niezbędne wydatki . Podstawę ku temu dawał przepis art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2019r., poz. 1513, z późniejszymi zmianami). Wysokość wynagrodzenia adwokackiego ustalono w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 5, a także § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2019r. poz. 18).

W oparciu o przepisy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolniono oskarżonych od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, obciążając Skarb Państwa wydatkami postępowania odwoławczego. W tym zakresie wzięto pod uwagę stan osobisty i rodzinny oskarżonych , sytuację majątkową i możliwości zarobkowe, które to możliwości zarobkowe zasadniczo ogranicza fakt orzeczenia kary pobawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania zbliżony lub przekraczający okres przedawnienia kosztów procesu.

SSA Bogusław Tocicki SSA Cezariusz Baćkowski SSA Piotr Kaczmarek